

Tingmenn spyrja eftir Sumbiar- tunnlinum

Lógin er frá 1978 men enn er hol ekki sett á

Triggir av suðuroyar-tingmonnum, Hilmir Bech, Ove Mikkelsen og Atli Dam, hava spurt landsstýrismannin í vegamálum, Pall Vang, um landsstýrið ætla at fremja lögtingslógina um gerð av bergholi millum Lopra og Sumba í næsta figgarári. Henda lögtingslóg er frá 1978.

I viðmerkingunum siga teir triggir tingmenninir:

»I september 1978 samtykti lögtingið lóg, ið heimilar landsstýringin at skipa fyri gerð av bergholi millum Lopra og Sumba og taka neyðug lán til hetta endamálið.

Orsøkin til, at uppskotið til lögtingslóg varð sett fram, voru tey torferu og mangan vandafullu koyrilíkindini til Sumbiar.

Bæði síðsta vetur, tá bygdin lá útan streym eitt skifti og útan flutnings-samband við aðrar bygdir fleiri ferðir, og aftur nú tá somu trupulleikar endurtaka seg við samferðsluni orsakað av vindi, kava o.v., verða vit mint um, hvussu truplum og vandafull-

ting-
nýtt

um umstøðum tey 400-500 fólkinu liva undir, sum hava bústað sín sunnan fyri Hestin; tí er ongantíð ov skjótt, at hetta málið verður loyst, tí eitt møgult helikoptarasamband, kann einans verða ein neyðloysn, og loysir ikki teir dagligu trupulleikarnar.

I hesum sambandi kann verða víst til, at bergholsgerðin til Leirvíkar varð samtykt í sama líki og um somu tíð sum oman fyri nevnda lögtingslóg, og har er skjótt settur á í verandi figgarári, tí má tað haldað vera náttúrligt, at bergholsarbeiðið Lopra-Sumba eigur at byrja í komandi figgarári, og at landsstýrið soleiðis visir vilja til at loysa hetta málið í Suðuroynni og fremja nevndu lögtingslóg, sum lögtingið hevur givið landsstýringum heimild til.

Erlendur ynskir friðarspurningin viðgjörðan

Annar av føroysku limunum í Norðurlandaráðnum, Erlendur Patursson, hevur lagt eitt uppskot fyri Norðurlandaráðið.

Uppskotið miðar imóti, at Norðurlandaráðið skal heita á ráðharranevndina um at seta eina nevnd við friðargranskarum at kanna og koma við til-mælum um, hvussu Norðurlandaráðið kann gera nakað fyri friði og avvápn.

Erlendur Patursson upplýsir, at evnið hevur verið umrøtt í politiskum pláni áður — allir menn vilja frið og allir vilja avvápn — men politikarnir kunnu ikki semjast um

spurningin.

— Tankin hjá mær er nú at lata tað til hesar menninar, soleiðis at teir kunnu koma við einum tilmáli, sum vit kunnu taka upp á politiskum stigi, tá tað fyriliggur, sigur Erlendur Patursson.

Uppskotið hjá Erlendi Patursson var fyri í búskaparlígu nevndini á nevndarfundinum í Mariehamn á Ålandi fyrst stuttum. Uppskotið skal nú framhaldandi viðgerast í nevndini, sum skal hava næsta fund sín í Oslo í desember.

jo-mo

Kirkjan og triði heimurin III

Tann økumeniska
(felagskirkjuliga)
rørslan

I gjøgnum alla 20. öld er stóðugt runnið saman ímillum kristnu kirkjurnar í heiminum. Fyri 200 árum síðani var tann enn so, at flest allar kirkjur og trúarbólkar roknaðu bert sína egnu tulkning av Bibliunnar vitnisburði og trúarlærni at vera einasti sannleikin, men í hesari öldini hava nógvar kirkjur slept síni stivrendu, tvíhaldandi stóðu, og eru í staðin byrjaðar at samtala og samarbeiða við aðrar kirkjur og trúarbólkar.

Henda samtala og hetta samarbeiði kirkjanna millum verður vanligar nevnt »økumeniska rørslan«. Henda rørsla er at meta sum ein rættiligt vend í kirkjusøguni, tí við henni er fyrsta stigðið tikið á tí leið, ið skal vinna á tí vanlukku kirkjuspjalling, ið hevur staðið við og vaksið síðani ápostlanna dagar.

Triggir orsøkir eru til, at kirkjurnar hava leitað saman iøkumenisku rørsluni. 1) Fyrsta er, at henda rørsla hevur roynt at lýða boðini um einleika kirkjunnar, sum eru í Nýggja Testamenti. 2) Onnur er, at kirkjurnar í kristna missionsvirkinum hava sannað, at nógvir av teim læruspurningum, ið hava skilt sundur teirra millum, fullkomuliga missa sín týðning í einum missions-samanhangi. 3) Triðja orsøkin er, at tann uppgáva, ið liggur á øllum kirkjum og trúarbólkum: at tey megu liva so, at evangelið verður trúverdugt í einum heimi, sum liggur í neyð og vesældomi, tann uppgávan hevur gjørt samarbeiði kirkjanna millum neyðugt.

1) Nýggja Testamenti gevur boð um einleika. »...at teir allir megu vera eitt at eins og tú, faðir ert í mær og eg eri í tær, teir eisini megu vera í okkum, til tess at heimurin skal trúgva, at tú hevur sent meg«. Jóhs. 17,21.

I síni »høvuðsprestaben«, Jóhs. 17, stúrir Jesus mest fyri einum viðvikjandi tí kirkjuliði, hann letur eftir seg á faldum: at tey megu hava sama einleika og semju sínámillum sum hann og Gud. Og henda einleika heldur hann ikki hava lítlan týðning, tvørturímóti. Jesus biður um, at tey kristnu megu vera eitt »til tess at heimurin skal trúgva, at tú hevur esnt meg«. Einleiki teirra kristnu hongur tí gjølla saman við sjálvsfatan kristnu kirk-

anna. Kirkjurnar allar játta trúna á Jesus Kristus sum Guds Son og heimsins Frelsara. Til tess at menniskjur kunna trúgva tí, biður Jesus um, at tey kristnu av sonnum megu vera eitt.

Kirkjurnar kunnu tí ikki meta viðurskipti sín við brøður og systur í øðrum kirkjusamfeløgum at hava ongan týðning: Kristus, kirkjunnar Harri, hevur sjálvur í »testamenti« sinum til fólk sitt víst sína stóru tráan eftir, at tey kristnu megu vera eitt. Tí hevur eitt og hvørt kirkjusamfelag ið jattar trúna á Jesus Kristus, eina skyldu til at royna at vinna á tí sundurlyndi, ið eyðkennir kristinfólkið. Økumeniska rørslan er eitt av teim amboðum, ið brúkast kunnu til at svara hesa skyldu.

2) Kristna trúboðaravirkni og eind kirkjunnar. »Mær er fingið alt valdið í himli og á jørð.

Farið tí og gerið øll fólksløgini til lærusveinar minar, við tað at tit doypa tey til navns Faðirsins og Sonarsins og Hins Heilaga Anda, og við tað at tit læra tey at halda alt tað, ið eg havi boðið tykkum.

Og si, eg eri við tykkum allar dagar alt til veraldar enda«. Matt. 28,18-20.

Hesi »missionsboðini« í allarseinastu versunum av Matteusarevangelinum kenna flestøll kristinfólk væl. Hesi orð hins upprisa eru ein grundstøði undir tí kristna trúboðaravirksemi, sum byrjaði tá ið Paulus fór at ferðast og stovna kirkjulið kring Miðjarahavið. Frá Paulusar døgum hava kristnu kirkjurnar roynt at lýða Jesu boðum so ella so við at bera gleðiðboðini út til tey menniskju, ið enn ikki høvdu frætt tey. Hetta trúboðaravirksemi tók rættuliga við í 18. og 19. öld, tá kirkjurnar á norðurhálvuni sendu trúboðarar í hópatali til suðurhálvuna.

Trúboðaravirksemi í 18. og 19. öld fekk stóran týðning fyri, at økumeniska rørslan varð stovnað.

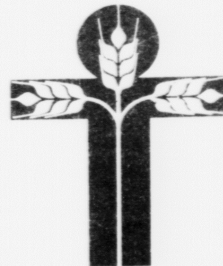
Fyrst og fremst var tað sera neyðugt, at fáa í lag eithvørt samarbeiði á »missionsmarkini«. Tá ið trúboðarar frá tveimum kristnum kirkjusamfeløgum virkaðu í nánd av hvørjum øðrum, var neyðugt at gera sínámillum-avtalur, so at annar parturin ikki kom at skaða virksemi hjá hinum. Hetta sindrið av samarbeiði kom so við og við til at umfata stórar felagsuppgávur sum t.d. lækna-ella skúlavirki. Men trúboðaravirksemi gjørdi eisini, at kirkjusamfeløg-

ini vórðu noydd at fara undir eina samtalu og eitt samarbeiði heima. Vit hava júst nevnt, at Jesus í høvuðsprestabenini biður um einleika kirkjunnar, »til tess at heimurin má trúgva, at tú hevur sent meg«. Og ofta og titt kundi tað vera torført at trúgva á tann Harra, sum trúboðararnir søgdu frá, tí fólk ið á »missionsmarkini« kundi við egnum eygum siggja, at nógvar ymiskar kirkjur vóru til, sum allar fataðu henda Harra sín á hvønn sin hátt. Tá ið kirkjurnar fóru heiman t.v.s. fóru úr teimum landafroðiliga avmarkaðu økjum í Europa, sum høvdu verið karmurin, tær virkaðu í, og tær komu til Asia og Afrika, varð tað beinanvegin skiltigt, at nógvir av teimum spurningum, sum skildu tær sundur, bert vóru søguligar og vana-bundnar tilvildir — og ikki veruliga trúarósemjur.

Missionsrørslurnar vóru tí ein aðalorsøkin til, at økumeniska rørslan tók seg upp. Støðan á »missionsmarkini« gjørdi, at neyðugt var við samtalu og samarbeiði kirkjanna millum »heima«. Somuleiðis var missionsrørslan við til at draga fram alheimslyndi kristindómsins. Higartil hevði kristindómurin verið at meta sum eitt vesturheims-fyrbrigdi, tí umframt tær ortodoksu kirkjurnar í Miðeystri og India, høvdið ann bert heima í Europa og Amerika.

Við Missionsrørsluni var gjørt upp við hesa fatan, og í dag taka kirkjur úr øllum heimspørtum lut í økumenisku rørsluni. Upprunaliga merkið orðið »økumene« á grikskum »allar tann bygdi heimurin«. Missionsvirksemi hevur havt tað úrslit, at nógvar kirkjur eru settar á stovn í Asia og Afrika, tað undirstrikar júst alheimslyndi økumenisku rørslunnar, also sannu týðningurin av orðinum »økumene« er við at koma fram.

3) Kirkjurnar og heimurin.

Bøn Jesu um einleika kirkjunnar spratt júst av ynski hansara um, at heimurin mátti trúgva, at hann var sendur av Gudi. Um kirkjurnar og tey kristnu skulu kunna vera trúverdug í einum heimi, sum er merktur av svølti, kríggi og fátækdømi, og um tey skulu kunna sannføra heimun um, at tey eru send út við Jesu gleðiðboðskapi um rættvisu og frið, so er tað neyðugt, at tey finna saman í ein felagsskap, sum er vendar eftirfrí móti heiminum og í tænastu fyri heimin.

Tað var henda sök — kirkjunnar viðurskipti við teir sosialu trupulleikarnar — sum var triðja orsøkin til at kirkjurnar tóku seg saman æðm økumeniskar granskingar og samarbeiði, sum byrjaði við »Life and Work«-rørsluni (um hana seinni). Tey seinnu árin er virksemi hjá hesum partinum av økumenisku rørsluni nógv økt (eisini nortið við seinni). Tað hevur gjørt økumenisku rørluna til eina týðingarmikla rørlu í kirkjunum, tí ein stórtur partur av leikfólkinum er nú uppi at loysa teir spurningar, sum hava við ábyrgd og tænastu kirkjunnar fyri heiminum at gera.

Framhald

Thorben Johannesen

Seinasti partur í greinarðini hjá Thorbeni Johannesen er eftir. Hann kemur í næstu viku

heldur
tú
ikki

sosialin